

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Πώς έβγηναν οι τέσσερες Έλληνες από την έκκλησία. Η λύσσα των Σκλαβούνων. Ο Δήμος Στεφανόπολης και ο Μέγας Ναυπόλεων. Ένα ιστορικό γεύμα. «Υπέρ της Ελληνικής Δημοκρατίας» Γκ' σκέδις του Βοναπάρτη. Ο Στεφανόπολις αποστέλλεται στη Μάνη. Πώς έφύσησαν στην Κεφαλληνία το συμβολικό δέντρο της Έλευθερίας. Γάλλοι και Σάκωνοι. Ο νέος Μπάης της Μάνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γ... πως είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, οι Έλληνες περιηγητά έμεναν κλεισμένοι στην έκκλησία της Λεζίνας, κινδυνεύοντας να κατασπαραχθούν από τους λυσσοφύλακτους Σκλαβούνους.

Επίτιμος όμως, Άγγελος Κυρίων άγγιχνοσες για τη σωτηρία των πέντε δυστυχισμένων Έλλήνων. Γιατί ενώ ο φανατικός όχλος προσπαθούσε να ηδηση από τις πόλες στην έκκλησία, ο άρχιδιάκονος έβιασε πάλι τους Έλληνες από τη μυστική πορτοία μέσα στο Έπισκοπικό Μέγαρο. Έτσι εκείνοι που τους κατέδιωξαν, έπειδή δεν τους έβρισκαν πουθενά, έννοιασαν ότι πήδησαν από κανένα παράθυρο κι' έφυγαν προς τον κάμπος... Για λίγη ώρα λοιπόν άκούη, ό όχλος τριγύριζε γύρω από την έκκλησία, πυροβολούσε στον άέρα και βλαστήμοσες. Σιγά-σιγά όμως άπεγούρησαν όλοι και έγινε κάποια ησυχία.

Κατόπι η νύχτα έδραλε τέλος στις κρανές και στις έρευνες των άρχιων χωρικών. Ο Διοικητής, ό Φοιτησάρχος και μερικοί πρόξαιροι μαθόντες τα γινόμενα, έιαξέτησαν στην Έπισκοπή κι' έκαναν συμβούλιο πως να σώσουν τους Ξένους, τους όποιους την άλλη μέρα θά ζήτουσαν πάλι με κάθε τρόπο οι φανατισμένοι χωρικοί κι' θά τους κατακομμάτιαζαν.

Ο Έπίσκοπος έβρότησε στο Συμβούλιο να μείνουν οι Έλληνες μέσα στην Έπισκοπή, μέγας δτου καταπέση ή τριζυμία και μπορούσεν μια σκοτεινή νύχτα να βγούν από την πόλι άπαρητήτοι. Άλλ' ο Δήμος Στεφανόπολις του έλε :

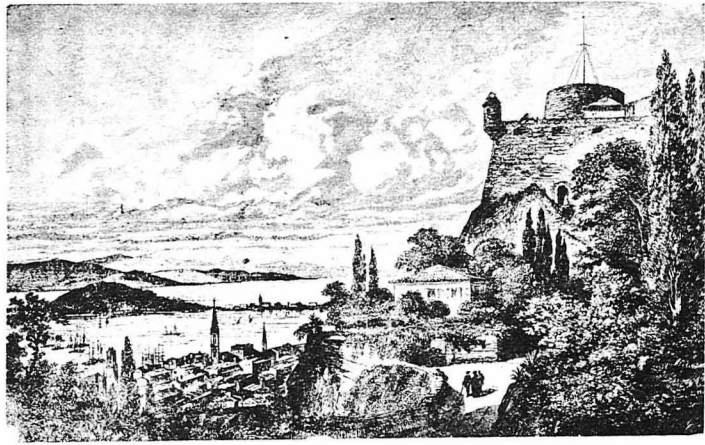
— Πώς, Έπίσκοπέ μου, δεν σου φτάνει ότι είδες τό σπίτι σου λεηλατούμενο έξ αιτίας μας, αλλά θέλεις να υδς κρατήσης άκούη έδω ; Και δεν φοβάσαι μήπως οι κακοόγοι μάθουν ότι έμαθα χρημμένοι έδω μέσα, και δομήσουν άφριο πάλι για να συμπληρώσουν την καταστροφή ;... Όχι, πρέπει να φύγουμε το γρηγορότερο, γιατί οι Σκλαβόνοι μπορούν να σέ σκοτώσουν και σένα!

Ένώ ό Δήμος έλεγε τα λόγια αυτά, έφτασε στην Έπισκοπή ό πλοίαρχος και τούς άνήγγειλε ότι τό πλοίο τους έφυγε κρυφά από τό λιμάνι και τούς περιμένει σ' ένα ξημο νησί, σέ άπόσταση όκτώ μιλίων από τη Λεζίνα.

— Προτιμότερο, τους έλε ο πλοίαρχος, να παλαίουμε με τούς άνέμιους και τα κύματα, παρά με τούς άγριούς αυτούς Σκλαβόνους ! Άλλά πως να βγούν από τό Έπισκοπικό Μέγαρο και να περάσουν άπαρητήτοι από την πλατεία, όπου ήταν τόσος όχλος ; Άναγκάστριαν λοιπόν να μεταμφιεσθούν. Ο Δήμος έφόρεσε όσα και καλύτερα και μεταμύηθηκε σέ πατά, ό άνήμηροι του και ό Γκαλόντες σέ ναύτες !..

Ποίν φύγουν, ό καλός Έπίσκοπος έστενοχώρησε τό Δήμο να δεχθή άπ' αυτόν δάνειο 150 φλωρίων για τα έξοδα του ταξειδιού. Έτσι, έφοδιασμένοι οι πέντε σύντροφοι βγήκαν από τό άουλό τους και πέρασαν από την πλατεία, όπου οι Σκλαβόνοι κραυγαλοούσαν μεθυσμένοι, γύρω από μεγάλες φωτιές. Κανείς δεν ύπέθεσε ότι έκείνοι που περνούσαν ήταν οι άνθρώποι που ζήτουσαν. Μερικοί μάλιστα από τούς χωρικούς έβγαλαν τούς σκούφους των και χαμρέτησαν με σεβασμό τον ύποτιθέμενο πατά. Και ό Δήμος Στεφανόπολις άτάραχος έσάκωνε τό δεξι χέρι του και τούς εύλόγούσε ! Κι' έτσι έφτασαν στο πλοίο τους...

Μπήκαν μέσα, άνοχησαν στο πλάγιο και για τέσσερες ήμέρες και άλλες τόσες νύχτες ύπέφεραν από φοβερή τριζυμία... Τέλος είδαν τάς άτάς της Ιταλίας, και την πέμπτη μέρα βγήκαν στην Άγκωνα. Την ίδια μέρα τό στρατεύματα του Ναπολέοντος Βοναπάρτη μπήκαν νικηφόρα στην πόλι αυτή. Ο πρόβενος της Γαλλίας ώδήγησε

Η Νήσος Ζάκυνθος, κατά τας άρχάς του παρελθόντος αιώνος.

τούς Ξένους μπροστά στο στρατηγό Ρένν, ό όποιος, άμα άκούσε τα δεινοπαθήματά τους, τους έδωσε την άναγκαία κατοικία και τροφή και έγραψε άμέσως στον άρχιστρατήγο Βοναπάρτη, στα Μεδιόλινα, περιγράφοντας την Όδισσεία του Δήμου Στεφανόπολις και τόν συντρόφου του, και έρωτώντας τί πρέπει να κάνουν.

Έπειδή όμως η άπάντησις του Βοναπάρτη άργοσες νάρθη, ό Δήμος, κατά προτροπή του στρατηγού Ρένν έδωλε διαβατήριο για τα Μεδιόλινα να πάη να τον συναντήη. Στο διαβατήριο, ό Δήμος Στεφανόπολις και οι σύντροφοι του έχαρκτηρίζοντο εύξιοματικοί του πεζικού του Γαλλικού στρατού.

Χωρίς νέες περιπέτειες, ό Δήμος και οι σύντροφοι του έφτασαν στα Μεδιόλινα. Τη στιγμή όμως που ό Δήμος βρόθηκε μπροστά στο κατάλιμα του άρχιστρατήγου, έλε τό Βοναπάρτη έμπατο, έτοιμο να πάη να έπιθεωρήση τό στρατό του. Ο μέλλον Αύτοκράτωρ των Γάλλων, υδής έλε τό Στεφανόπολι, θυμήθηκε τον τρόπο της φυγής του από τα χέρια των Σκλαβόνων, περι τό όποιου του είχε γράψει ό στρατηγός Ρένν και τού φώναξε :

— Καλώς ώρισες, π α π ά Δήμο !.. Σέ περιμένο άπόψε να φάμε μαζί και να τό πούμε !..

Κένησε ύστερα τό άλογο και χάθηκε...

Άτελπισία κατέλαβε τον Έλληνα επιστήμονα. Η περιβολή όμως του Στεφανόπολι δεν ήταν κατάλληλη για γεύμα. Τα ρούχα του ήταν σχισμένα από τις περιπέτειες του ταξειδιού. Κι' έτσι δεν έπιγε στο γεύμα. Την άλλη μέρα, ό Ναπολέων που έιασε την αία, τού έστειλε χρομάτι να προμηνειθή νέα φορεσιά και τού παρώγγειλε ότι στο έξης θά τρώη πάντα μαζί του.

Στό γεύμα της επομένης ό Δήμος Στεφανόπολις έπιγε μαζί με τον άνήμηρο τον Νικόλαο. Οι προσκαλεσμένοι, είζοσι τον άριθμό, έκάθισαν γύρω από τό τραπέζι.

Ήσαν εκεί και όλοι οι στρατηγοί του Ναπολέοντος και ό άνήμηρος του Μπουσάν.

Τό γεύμα ήταν πολύ λιτό. Ο άρχιστρατηγος ούτε εθνοσος ήταν, ούτε σκευροσός. Μιλούσε λίγο και φανατάνε πολύ αυλόγιόμενος. Ο Δήμος καθότανε στα δεξιά του νέου Μπουσάν.

— Είσθε Κορσικανός ; έρώτησε ό νέος τό Δήμο.

— Ενε κάτι περισσότερο από Κορσικανός, άπάντησε ό Ναπολέων. Ενε Σαρκιάτης !

— Σαρκιάτης ! έφώναξε ό στρατηγός Όγκερσώ. Τότε δεν εκλήθητομα πιά που νικήσασε τόσες νίες. Έχομει Σαρκιάτες στο στρατό μας !.. Άρχιστρατήγε, έλε στο Ναπολέοντα, πρέπει να πάμε στην πατρίδα τους ν' άναστήσουμε την άρχαία Δημοκρατία των !..

Ο Ναπολέων έχαμογέλασε χαμόγελο σημαντικό, και ό στρατηγός Όγκερσώ, σηκώνοντας τό ποτήρι, έλε :

— Προτίμω για την επανίδρυση της Έλληνικής Δημοκρατίας !.. Και όρθιοι όλοι άδειασαν τό ποτήρι τους για την άπελευθέρωση της Έλλάδος από την Όθωμανική τυραννία.

Μετά τό πέρας του γεύματος, ό Βοναπάρτης έπιγε κατά μέρος τό Δήμο Στεφανόπολι και τού έλε :

— Διηγούσ μου λεπτομερώς τί σου συνέβη στη Δαλματία ; Και τί σκεπτεσαι τώρα να κάνης ;

Άφού διηγηθή τα δεινοπαθήματά του ό Δήμος Στεφανόπολις, έτελειωσε έτσι :

— Βρίσκομαι σέ μεγάλη στενοχώρια. Οι Σκλαβόνοι με άπειλόνωσαν. Ότε στο Παρίσι μορώ να έπιστρέψω, ότε τό ταξειδι μου να έξακλούθησω.

— Γιατί ; έλε ό Ναπολέων. Χρειάζεσαι χρομάτι ; Έγώ σου τό δίνω. Άλλά δεν άρκει μόνο να ξεταίξης τη κνήσι των φυτών και των προϊόντων των Έλληνικών νήσων, όσα έξουσιάζει η Γαλλία. Πρόκειται για σπουδαιότερα πράγματα... Σου άναθήτω την έντολή να διαδώσης εις την Έλλάδα τα σέφιαμα της Έλευθερίας, για

νά καταστήσουμε τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἄξια τὸν προγόνων τὸν!

Τὰ λόγια τοῦ Ναπολέοντος ἀντιγράφησαν τὸ Δῆμο, ὁ ὁποῖος ἀπάντησε λακωνικά :

— Στρατιῆ, δέχομαι τὴν ἐντολή!

Τότε ἡ τελεωτική συνέντευξις ἀνεβλήθη γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι.

Τὴν ἐπομένη, κατὰ τὴν ὁρισμένη ὥρα, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις βρέθηκε πάλι μπροστὰ στὸν ἀρχιστράτηγο. Ὁ Βοναπάρτης τὸν ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ τὴν τότε κατάστασι τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὴ γλώσσα, τὰ ἔθιμά τῆς κ.λπ. Ἐίχε μάλιστα ζητιάζει ἕνα χάρτη τῆς Ἑλλάδος καί, κυττάζοντάς τον, ἀκούγε τῆς πληροφορίας τοῦ σοφοῦ Ἑλλήνου :

Πρὶν χωρισθῶν, ὁ Ναπολέον ἔδωσε στὸ Δῆμο 5.000 φράγκα, τὸν ἐφοδίασε μὲ τὸ κατάλληλο ἔγγραφο ἀποστολῆς καὶ τὸν ἀπελευθέρωσε, εὐχηθεὶς καλὴν ἐπιτυχίαν. Μετὰ τέσσερες ἡμέρες, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις καὶ οἱ σύντροφοί του εὐρίσκοντο στὴν Ἀρχαῖα, καὶ μετὰ μιά ἐβδομάδα στὴν Κέρκυρα, ὅπου ὁ Γάλλος ἀντιναύαρχος Μπρέ ἐλεγε τὴ διαταγὴ νὰ τοὺς προμηθεύῃ μιά κορβέττα καὶ ὅλα τ' ἀναγκαῖα γιὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ στὴ Μάνη.

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε μέρες οἱ ἀπεσταλμένοι αὐτοὶ τοῦ Ναπολέοντος ἔφτασαν στὸ Ἀηζούρι τῆς Κεφαλληνίας, εὐρισκόμενοι στὴν εἰσοδὸ μεγαλοκρεπτοῦ κόλπου. Ἀντικρὸ εἶνε τὸ Ἀργυστόλι, ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ πλοῖο τῶν Ἀργοναυτῶν, ποὺ ἀράξαν στὸ νησί...

Τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης οἱ κάτοικοι ἐπιθυμοῦσαν τὴν ἀπελευθέρωσίν τοὺς ἀπὸ τὴν Ἑνετικὴ σκλαβιά καὶ οἱ Ἕλληνες περιηγητὰ παρορμήθησαν στὴν ἐορτὴ τῆς φτερέσεως τοῦ δέντρον τῆς Ἐλευθερίας. Στὴ μέση τῆς πλατείας τῆς πόλεως, οἱ Ἕλληνες εἶδον τὴν ἔξοδα γιὰ τῆς δημόσιας ἀρχῆς, καὶ στῆς τέσσερες πλευρῆς τῆς τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφὴ Ἰταλιστὶ :

Εἰς τοὺς Γάλλους ἐκδικητὰς τῆς ἀνθρωπότητας

Ἡ Κεφαλληνία εὐγνωμονοῦσα.

Μετὰ τὸ φτεμα τὸν συμβολικοῦ δέντρον τῆς Ἐλευθερίας, οἱ προϋγοντες καὶ οἱ ἐγγενεῖς τοῦ νησιῶ ἀναγὰν μιά μεγάλη φωτιά κ' ἔφριξαν μέσα σ' αὐτὴ τοὺς βενετσιάνικους τίτλους, τὰ παράσημα, τῆς στολῆς, τῆς μαζοῦς περσοῦς τοὺς, καθὲν πὸ τοὺς θύμει τὴ μοιχτὴ τρανάνια τὸν Ἐνετῶν.

Ἀπὸ κεῖ, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις καὶ οἱ σύντροφοί του, κατέλειπον στὴ Ζάκυνθο, ὅπου ἐπέδωσαν τὰ συστατικὰ γράμματα τοῦ Βοναπάρτη στὸ Γάλλο στρατιῆ τῆς Τζεντίλι, προσωρινῶς διαμένοντα στὴ Ζάκυνθο. «Οἱ Ζακυνθῖνοι λιγότερο φιλελεύθεροι» — γράφει ὁ Δῆμος Στεφανόπολις — μὴ συμπαροῦντες τοὺς Γάλλους, δὲν εἶδαν μὲ καλὸ μάτι τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βοναπάρτη. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν λοιπὸν τὴν καταστροφὴν τοὺς, διέδωσαν ὅτι ὁ Δῆμος Στεφανόπολις καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἐντολὴ νὰ ἐπαναστατήσουν τὴν Πελοπόννησο. Παρὰ λίγο λοιπὸν οἱ περιηγητὰ μας νὰ πάθουν τὸ Ζάκυνθο ὅτι ἐπῆσαν στὴ Λεξίνα, ἂν οἱ συνομοτὰ δὲν ἐφοβοῦντο τὸ Γάλλο στρατιῆ. Ἐν τούτοις οἱ ὑπόγαλλοι Ζακυνθῖνοι ἔστειλαν κρυφὰ γράμματα στὸν ἐν Τριπόλει Πασατῆς Πελοποννήσου, πληροφοροῦντες αὐτὸν περὶ τῆς προσεχοῦς ἀφίξεως τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς.

Τὰ πάντα ἦταν ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι, ὅταν ἔξωρα ὁ Δῆμος Στεφανόπολις πληροφοροῦσα ὅτι ὁ Μπρέ τῆς Μάνης — πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Βοναπάρτη — εἶχε παθεῖ ἀπὸ τὴν Πύλῃ καὶ ὅτι ὁ νέος Μπρέ μισοῖσε τρομερὰ τὸ Ναπολέοντα. Ἄν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ λοιπὸν ἔφεραν στὰ χεῖρα τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ τὸν Μανιατῶν ἡ τὴν τῆς θά ἦταν ἀμφίβολη. Ἐν τούτοις, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείβῃ τὸ ταξεῖδι του...

Στὸ ἀκόλουθο φύλλο θὰ συνεχίσωμε τὴν ἐξιστόρησι τῶν νέων περιπετειῶν τῶν Ἑλλήνων περιηγητῶν.

Ἡ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΠΩΣ ΔΥΟ ΣΚΥΛΟΙ ΕΣΩΣΑΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥΣ

Ὁ πανδοχεὺς καὶ οἱ σκύλοι του. Ἐνῶ ἔκοβε ξύλα... Πῶς τὸν σκέπασε τὸ χιόνι. Ἡ νοημοσύνη τῶν δυὸ πιστῶν ζώων. Μία ἰλιγγιώδης περεια. Στὸ σπῖτι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυριοῦ των. Μετὰ ἑπτὰ ὥρες. Ἡ σωτηρία τοῦ πανδοχεῶς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Καὶ ἄλλοτε ἔχομε γράφει γιὰ τὴ νοημοσύνη πολλῶν ζώων, ἰδίως δὲ γιὰ τὴν ἔξυπνάδα καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν σκύλων, τῶν πιστῶν αὐτῶν ζώων ποὺ ἔχουν ὥσοι με τὴν ἔξυπνάδα τοὺς καὶ με τὴν ἀποφασιστικότητά τοὺς τὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων. Τὸ κατώτερο περιστατικὸ, τὸ ὁποῖο συνέβη πρὸ καιροῦ σὲ μιά Ἑλβετικὴ πόλιν, ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ μ' ἕνα ἀκόμη παραδειγμα τὰ παραπάνω.

Ὁ ἰδιοκτήτης ἐνὸς γαινοῦ βγήκε μιά μέρα χειμωνιάτικη γιὰ νὰ κόψῃ ξύλα συνοδευόμενος ἀπὸ τὰ δυὸ πιστὰ σκύλια του, μὲ τὰ ὁποῖα ἔκοβε ἀχώριστος κατὰ τοὺς χειμερινούς μῆνες στὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο μέρος. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος μαντόσκιλος, τὸ δὲ ἄλλο ἕνα μικρὸ σκυλάκι, ἔξυπνότερο καὶ εὐαίμητο.

Ἐπειδὴ τὸ χιόνι ἐμπόδιζε τὸν πανδοχεῖα νὰ προχωρήσῃ στὸ δάσος ἀποφάσισε νὰ κόψῃ ὅτι ξύλα βρισκόμενα κοντὰ τὸν πανδοχεῖο του. Ἐνῶ ὅμως ἐργαζότανε κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ πανδοχεῖοι του, ἔξωρα τὸ παλὺ στρώμα τοῦ χιονοῦ πού σκέπαζε τὴ σχετικὴ τοῦ γαινοῦ τοῦ κερταμῆνος, ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἐπέπεσε ὡς τοὺς ὅμιους, ἀφήνοντας ἔξω μονάχα τὸ κεφάλι του.

Τὸ χιόνι λόγω τοῦ μεγάλου φύξους πάγοσε ἀμέσως καὶ ἔγινε τόσο βαρῦ, ὥστε ὁ ἀτυχὴς πανδοχεὺς δὲν μπορούσε νὰ κινήσῃ οὔτε τὰ χεῖρα οὔτε τὰ πόδια του.

Τὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα ἀντέληψαν ἀμέσως τὸν κίνδυνον πού διέτρεχε ὁ κύριός των, ἐπλησίασαν καὶ προσπάθησαν νὰ ζῦσουν με τὰ νύχια τοὺς τὸ χιόνι γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσουν. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ κόποι τοὺς πῆγαν χαμένους, κυτταχίτην ἐρωτηματικὰ κ' ἔξωρα, σὴν νὰ τοὺς ἤθελε κάποια αἰφνίδια ἐμπνευσις, ἔσπευσαν πρὸς τὰ βάθη τῆς κοιλιάς με ταχύτητα βέλους.

Τὰ δυὸ ἔξυπνα ζῶα ἤξεραν ὅτι ἐκεῖ πέρα κατοικοῦσε ὁ ἀδελφός του κυριοῦ καὶ πῆγαν με τὸ σκοπὸ νὰ τὸν κάνουν νὰ καταλάβῃ τὴ δεινὴ θέσι τοῦ πανδοχεῶς καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειά του. Ἐτρεχαν λοιπὸν σὴν ἄμωμιανίαν ἀπάνω στὸ πικνὸ χιόνι καὶ ἐφταναν τέλος στὸ τέμα τῆς πορείας των, μόλις βυτερὸ ἀπὸ μιά ὥρα, ἐνῶ ἕνας περσοῦς με κανονικὸ βῆμα καὶ χρεαζόταν τουλάχιστον τέσσερες ὥρες.

Ὅταν ἔφτασαν ἀπέσω ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυριοῦ των ἄρχισαν νὰ γανγίζον, νὰ σοῦζον καὶ νὰ σφολιάζον. Ἐπὶ τέλους οἱ ἐνοικοὶ ἀνοίξαν τὴν πόρτα καὶ βρεθήκαν μπρὸς στὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν μωσακμένα ἀπ' τὸν ἰδῶτα καὶ ἀχνίζαν.

Τοὺς φώναζαν τότε νὰ μποῦν μέσα, μὰ ἐκεῖνα ἔξακολουθοῦσαν νὰ γανγίζον ἀρχομένηα νὰ ἱπακούουν. Τότε προσέφεραν κατὰν τροφῆ, νομίζοντας πῶς θὰ πεινοῦν, ἀλλὰ ἐκεῖνα δὲν θέλησαν νὰ τὴν ἐγχοῦν.

Τότε οἱ καλοὶ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν. Σὲ λίγο μιά φριχτὴ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ τους. Μήπως εἶχε συμβεῖ κανένα δυστύχημα στὸν ἀδελφόν τους, ἐκεῖ ἀπάνω στὸ χάνι;

Χωρὶς ν' ἀγοραροῦσιν περισσότερον ντυθῆκαν, κάλεσαν σὲ βοήθεια τοὺς γειτόνους των καὶ ἀναχώρησαν ἐφοδιασμένοι με τσοπὰ καὶ με φτενάρα, προπορευόμενοι πάντοτε τῶν σκύλων.

Τοῖρα ὅμως τὰ πιστὰ ζῶα δὲν σφολιάζαν ὅπως πρὶν θρηνητικὰ, ἀλλὰ ἐγαῖνιζαν ἐνθαρρυντικὰ καὶ σχεδὸν εὐχαριστημένα.

Ἐπὶ ὀλόκληρες ὥρες χρεωσῆσαν οἱ χωρικοὶ γιὰ νὰ πᾶνε στὸ χάνι. Ὅταν φτᾶσαν ἐκεῖ, εἶχε νυχτώσει πιά. Τὰ σκυλιά ὅμως δὲν ἐπεφίμεσαν τοὺς ἄλλους, μὰ προχωρήσαν καὶ βρεθήκαν ἐκεῖ πιὸ πρωτιότερα.

Ὁ πανδοχεὺς, φυλακισμένος πάντα μέσα στὸ χιόνι, εἶχε χάσει τῆς αἰσθήσεως του καὶ κινδύνευσεν νὰ πεθῆν ἀπὸ ψῆσι. Τὰ σκυλιά, μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, ἀνέβηκαν στὸ ἕψος τῆς χιονοστιβάδος κ' ἄρχισαν νὰ γάφουν τὸ πρόσωπο των, ζητώντας νὰ τὸν ἐστάνουν.

Σὲ λίγο ἔφτασαν ἐκεῖ καὶ οἱ χωρικοὶ καὶ ἐξέθωσαν τὸν δυστυχισμένον πανδοχεῖα, ὁ ὁποῖος ἦταν σχεδὸν μωσακαγμένους, κ' ὁ ὁποῖος σόθηκε χάρις στῆς περιποιήσεως τῶν συγγενῶν του καὶ πρωτίστως στὴ νοημοσύνη τῶν πιστῶν σκύλων του...

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΛΑ

ΣΚΕΦΕΙΣ ΤΟΥ ΔΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

Εἶνε μεγάλο δυστύχημα τὸ νὰ μὴ ἔχῃ κανεὶς ἀρκετὸ πνεῦμα γιὰ νὰ μὴ κἀλὰ ἡ ἀρετικὴ φρόνησι γιὰ νὰ σωσθῆν.

— Ἄν ἔξετάσῃ με προσοχὴ ποῖοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μοροῦν νὰ ἐπιανεῖσιν κανένα, ποὺ πάντοτε κακολογοῦν καὶ ποὺ δὲν ἀρέσκονται σὲ τίποτε, θὰ ἴδῃτε ὅτι πρόκειται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶνε κακοὶ καὶ μοχθηροὶ.

— Τὸ σῶμα πολλὰς φορὲς σημαίνει ἐνδεια πνεύματος.

— Δὲν μπορεῖ νάβῃ κανεὶς δίαιτα, ἂν δὲν εἶνε φιλόνηρος.

— Ἡ μοναξιά εἶνε γιὰ τὸ πνεῦμα ὅτι καὶ ἡ δίαιτα γιὰ τὸ σῶμα.

